

CONFRONTERENDE INLEEFSESSIE BIJ sTIMUL

Aline Le Clef, Verantwoordelijke Operationele Marketing & Kwaliteit, en Stefanie Beyls, Quality Manager bij Mensa, werden onlangs twee dagen opgenomen bij vzw sTimul in Moorsele. Niet omdat ze ziek waren, maar om zich in te leven in de rol van een zorgontvanger zoals zorgbehoevende bewoners in een woonzorgcentrum. Ze kregen fysieke beperkingen aangemeten en leefden twee dagen en een nacht als zorgafhankelijke. Hun bevindingen zijn op zijn minst interessant.

sTimul noemt zich een zorg-ethisch lab: het aanbod van sTimul wordt vanuit een ervaringsgerichte én wetenschappelijke invalshoek opgebouwd. sTimul is een leerplaats voor wie geëngageerd is binnen de zorgsector. Zorgethiek en presentiebenadering zijn de twee hoekstenen van hun basisvisie. Zorgethiek leidt tot een alerte diepmenselijke betrokkenheid in het zorgende werk. sTimul wil de reflectie over zorg stimuleren. Daar worden én zorgvrager én zorgverlener beter van. Met presentiebenadering bedoelen ze de warme betrokkenheid vanuit de zorgverlener naar de zorgvrager.

De inleefsessies vormen een belangrijk onderdeel van het aanbod. Een inleefsessie bestaat uit een tweedaagse met één overnachting ter plaatse, gevolgd door een terugkomnamiddag op een later tijdstip om alle bevindingen te overlopen. Er is een dubbele dimensie: zorgverleners uit het werkveld krijgen kans zich in te leven in de rol van zorgontvanger en studenten worden sTimul-zorgverleners. Een sessie biedt zorgverleners en studenten inzichten die verder gaan dan de technische vaardigheden. Het gaat er om de relatie tussen ontvanger en verlener in een ethisch perspectief te plaatsen en te groeien in het tot stand brengen van een zorgrelatie.

Aline en Stefanie volgden een sessie om aan den lijve te ondervinden hoe het aanvoelt om zorgafhankelijk te zijn. En om achteraf de aandachtspunten mee te nemen naar het werkveld.

Aline Le clef werd Yvonne, 82 jaar: ze was rolstoelgebonden door een halfzijdige rechtse verlamming (arm-been-zicht), was hardhorig, had hulp nodig bij de maaltijden (geblixt en ingedikte dranken) en kreeg 's nachts incontinentiemateriaal.

“Het was zwaar om totaal afhankelijk te zijn, zowel bij het eten als het baden. Je vrijheid wordt afgepakt. De verveling slaat ook snel toe in een rolstoel. Je wordt lui en moe. Je vergelijkt je met de andere bewoners: waarom ik wel en zij niet? Mijn assertieve persoonlijkheid verdween volledig door de beperkingen ... communiceren was gewoon té vermoeiend door mijn hardhorigheid en het dialectprobleem. De maaltijd was een moment om naar uit te kijken voor mij.”

“Maar het eten was ook chaotisch en ik kreeg te weinig aandacht. Ik vond het erg dat ik niet kon samen eten met de personen die niet gevoed moesten worden. Ik moest ook langer wachten. Met mijn slikproblemen werd geen rekening gehouden: ik kreeg peperbollensaus en er waren geen ingedikte dranken. Daardoor dronk ik niet genoeg. Portioneermateriaal was afwezig. Dus ik vroeg me af hoeveel ik nu eigenlijk gegeten had. Bovendien werd ik gevoed langs de kant waar ik blind was! Door mijn verminderde assertiviteit durfde ik ook niet bijvragen. Zo loert ondervoeding om het hoekje. De spanning tussen het personeel was enorm voelbaar en daardoor vroeg ik nog minder. Alles staat of valt met een goede verzorging!”

Stefanie Beyls werd Agnes: ze kon niet meer lopen en haar rechterarm was verlamd. De 1e dag was ze blind en moest ze gevoed worden met een softmaaltijd.

“Het was een vermoeiende, intense tweedaagse. Het is niet evident om de hele tijd in de rol van bewoner te blijven. Maar het was een zeer leerrijke ervaring! Ik heb ondervonden dat er te weinig aandacht gaat naar de maaltijden. Toen men mij eten gaf, werd ik niet persoonlijk benaderd. De soep liep langs mijn kin en de verzorgende had dit niet in de gaten. Zelf heb ik dan de opmerking gegeven. De softmaaltijd werd mij niet gegeven in aparte componenten, het eerste wat men deed was alles door elkaar roeren tot het eruit zag als een bruine brij. Natuurlijk kon ik dan de smaken niet herkennen. De inleefsessies zijn zeker een aanrader voor iedereen in de zorgsector.”

Auriane De Saedeleer:

“Ik zal deelnemen aan dit experiment in mei 2012. Het is vanzelfsprekend dat ik ernaar toe kijk met een beetje vrees. Alleen de gedachte om 40 jaar vooruit te gaan in de tijd is op zich al een hele ervaring. Maar ik ben ervan overtuigd dat ik voor deze missie moet gaan; op een manier die me in de plaats stelt van de senioren. We moeten proberen om senioren voor de volle 100% te begrijpen zodat we kunnen nadenken over verbeteringen, nieuwe ideeën en projecten.”

www.stimul.be